

Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ,  
Χριστὸς ἀφύπνῳσας, ἀναστήσεται τριήμερος.



Γι' ἄλλη μιὰ χρονιά κι ἐτούτη τὴ βραδυὰ τοῦ Μ. Σαββατου σιωπηλοὶ βαδίζουμε πρὸς τὸ ναό, ὥστε νὰ ζησουμε μὲ λαμπρότητα καὶ κατάνυξη τὶς κορυφαῖες καὶ ἀθάνατες στιγμὲς τῆς Ἀναστάσεως. Πορευόμαστε μὲ τὴν ἀναστάσιμη λαμπάδα στὸ χέρι καὶ στοχαζόμαστε, πόση εὐφροσύνη καὶ εὐλογία ἀκτινοβολοῦν στὴν πληγωμένη μας ψυχὴ αὐτὲς οἱ πάντιμες στιγμὲς. Στιγμὲς δέους καὶ αἰσιοδοξίας καθὼς εἶναι, πὺν μόνο ὁ συνειδητὰ πιστὸς μπορεῖ νὰ βιώσει, νὰ αἰσθανθεῖ νὰ κατανοήσῃ. Ὁ πιστὸς, πὺν σημαίνει ὁ συμμετοχὸς στὸ μεγάλο κι εὐεργετικὸ γεγονὸς τοῦ θείου Πάθους. Γιατὶ δὲν μπορεῖς νὰ ξεπεράσεις «τὸν δι' ἡμᾶς Σταυρωθέντα Κύριον...», ἀλλὰ καὶ «τὴν θεόσωμον Ταφὴν Του, καὶ τὴν εἰς Ἀίδου Κάθοδόν Του... δι' ᾧ τῆς φθορᾶς τὸ ἡμέτερον γένος ἀνακληθέν, πρὸς αἰώνιαν ζωὴν μεταβέβηκε». Ἐπειδὴ τότε θὰ εἶναι μεγάλη ἡ ἀγνωμοσύνη καὶ χαμένος ὁ χρόνος γιὰ ὅσους ἔρχονται στὴν ἐκκλησιὰ νὰ «παρακολουθήσουν» μονάχα, τὴν Τελετὴ τῆς

Ἀναστάσεως. Ἔτσι, γιὰ τὸ καλὸ!!! Ἀλήθεια, ποῖο καλὸ, ὅταν αὐτὸ δὲ φέρει τὴ σφραγίδα τῆς συμπόρευσης καὶ συναναβάσεως μὲ Ἐκεῖνον; Συμπόρευση, λοιπόν, ποὺ δὲν εἶναι ἀπλῶς μετοχή, ἀλλὰ πάνω ἀπ' ὅλα εἶναι ἀφιέρωση, διότι μόνάχα ἂν συνειδητοποιήσουμε τὶς εὐεργεσίες του καὶ πάνω ἀπ' ὅλα ὅτι «Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶς φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται» (Ἦσ. 53, 4) , τότε θὰ ἀνακάλυψουμε μέσα στὴν ἀποψινὴ βραδυὰ τὸ κλειδί, ποὺ θὰ μᾶς ἀνοίξει τὴν θύρα τοῦ Παραδείσου. Αὐτήν, ποὺ ἀπὸ ἀνοησία κλείσαμε πίσω μας, πιστεύοντας πὼς μακριὰ Του θὰ τὰ καταφέρουμε. Κι ὅμως... φορτωμένοι ἀπόψε τοὺς βασανισμοὺς τῆς καθημερινότητος, ποὺ δὲν ἔχει καμμία, μὰ καμμία στοργὴ καὶ φιλανθρωπία, πορευόμαστε πρὸς Ἐκεῖνον ἀναμένοντας τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως νὰ λάμψει μέσα μας καὶ στὴ ζωὴ μας, φωτίζοντας ἀνήλιαγες γωνιές τῆς ψυχῆς καὶ νὰ ζεστάνει τὴν παγωμένη καρδιά. Παγωμένη ἀπὸ τὴν ψυχρότητα ποὺ ἐκπέμπει ἡ συμπεριφορὰ τῶν πολλῶν: Φίλων καὶ γνωστῶν... Γι' αὐτὸ καὶ μέσα στὴν Ἀναστάσιμη θαλπωρὴ νοιώθουμε τὴν ἀπαραίτητη ἀσφάλεια καὶ εὐφροσύνη, κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ ὁ κόσμος νὰ μᾶς προσφέρει νὰ μᾶς χαρίσει, ὅσο κι ἂν τὸν ἐρευνήσουμε. Ὡστόσο δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγει καὶ κάτι ἀκόμη. Πὼς ἡ Ἀνάστασις δὲν εἶναι γεγονὸς αὐτόνομο καὶ ξεχωριστό. Μὲ λίγα λόγια δὲ νοεῖται Ἀναστασις δίχως τὸ Σταυρό, τὸ θάνατο καί, φυσικά, δίχως τὸν σαββατισμὸ, τὴν ἐθελούσιο, δηλαδή, ἀπουσία τοῦ Κυρίου ἀπὸ τῶν ἔργων Αὐτοῦ. Δίχως τὴν «πολὺν σιγὴν» (Ἀγ. Ἐπιφανίος Κύπρου), ποὺ ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ «κυφορηθεῖ» ἡ Ἀνάστασις καὶ συνάμα γιὰ νὰ «κατέλθῃ (Ἐκεῖνος) ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς», ὥστε νὰ θλάσῃ μοχλοὺς αἰωνίους καὶ παράλληλα «τὸν Ἀδὰμ σὺν τῇ Εὐᾷ» νὰ λυτρώσῃ «παγγενῆ». Γι' αὐτὸ καὶ εἶναι ὑπερευλογημένο τὸ Μ. Σάββατο, ἐπεὶδὴ ἀλλιῶς δὲν θὰ μπορέσει νὰ ὑπάρξῃ «Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, (τῶν) ἑορτῶν (ἢ) ἑορτή, καὶ (ἢ) πανηγυρις (τῶν) πανηγύρεων...». Ἦ πιὸ ἀπλᾶ «Ἀναστάσεως ἡμέρα... (ὥστε νὰ) λαμπρυνθῶμεν» ἀπομακρύνοντας ἀπὸ μέσα μας ὅλα τὰ σκοτάδια, τὴν κατῆφεια καὶ τὴν ἀπόγνωση.

Γιὰτί...

**«Χριστὸς Ἀνέστη!»**

Πρωτοπρεσβ. Κωνσταντῖνος Ν. Καλλιανός

Μεγ. Σάββατο 2017